

1. KORINTHUSI LEVÉL 12.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál Korinthusiakhoz írt első levelének 12. fejezeténél.

1. *A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek.*

Nagyon érdekes, hogy Pál ezt írja, hiszen napjainkban kimondottan a lelki ajándékok területe az, amellyel kapcsolatban a legnagyobb a tudatlanság a gyülekezetekben. Nagyon sokan nem tudják, hogy hogyan is működnek a lelki ajándékok a gyülekezetben. Ezt látjuk az egyik oldalon a pünkösdi irányzatnál, ahol sokan túlkapásokra hajlamosak a lelki ajándékok terén, pontosan tudatlanságukból kifolyólag. Mert nem tudják, hogy a lelki ajándékok hogyan működnek a gyülekezetben. Másrészt pedig sokszor pont a tradicionálisan működő gyülekezetekben, egyházakban hátat fordítanak a lelki ajándékoknak, úgy érzik, hogy semmiféle létjogosultságuk nincs ezeknek az ajándékoknak napjainkban, inkább csak a múlt jellemzőiként tekintenek rájuk. Beigazolódott tehát az, amitől itt Pál óva intette a korinthusiakat. Szomorú, de igaz napjainkban, hogy nagy a tudatlanság a lelki ajándékokkal kapcsolatban.

2. vers: *Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz.*

3. *Ezért tudtokra adom, hogy senki sem mondja: „Jézus átkozott”, aki Isten Lelke által szól; és senki sem mondhatja: „Jézus Úr”, csakis a Szentlélek által.*

Úgy tűnik, hogy egy olyan történet keringett a korinthusiak körében, amely szerint amikor valaki egyszer nyelveken szólt, egy másik testvér megértette, hogy mit mond, és kiderült, hogy miközben nyelveken szólt, Jézust átkozta. Pál azonban azt mondja itt, hogy ez lehetetlen. Pál ugyanis azt írja: „Senki sem mondja, hogy Jézus átkozott, aki Isten Lelke által szól.” Ez a szóbeszéd valószínűleg Korinthusból indult el, és még mindig nagyon is élő volt a korinthusiak körében. Én is hallottam már ilyen történeteket; de érdekes, hogy aki a történetet meséli, sohasem első kézből jut az információhoz, csak ismer valakit, aki szintén ismer valakit, akitől ez a valaki hallott valamit. Időnként szárnyra kapnak ilyen történetek, mely szerint egy imaalkalmon például elkezd valaki nyelveken szólani, és éppen ott van egy másik illető például Egyiptomból,

és érti, hogy emez nyelveken szólás közben Istent átkozza. Pál azonban azt mondja: Tudnotok kell, hogy senki sem mondja: „Jézus átkozott”, aki Isten lelke által szól. Ez lehetetlen.

De mit is mond Jézus a Lukács 11.11-13-ban? *„Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát Ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”* Én már annyira belefáradtam ezekbe a rémtörténetekbe, amelyek azt kommunikálják felénk, hogy: Ó, csak legyetek nagyon óvatosak, amikor megnyitjátok magatokat Isten előtt, mert sosem lehet tudni, hogy mi következik. A mi mennyei Atyánk sokkal kegyelmesebb, mint amilyenek mi vagyunk földi édesapákként. Ha én Isten gyermekeként a Lélek teljességére vágyom, és kérem Istent, hogy adjon nekem még többet az Ő Szentlelkéből, majd ezek után azt mondom, hogy Isten megengedi, a kérésemre válaszul, hogy valamiféle gonosz lélek szálljon meg, s vegye át az irányítást az életem fölött, akkor ezzel egy rendkívül istenkáromló képet festek Istenről. Úgyhogy én személy szerint ezt az elképzelést elutasítom.

Pál kijelentésének második része is nagyon érdekes, itt azt mondja: Senki sem mondhatja „Jézus Úr”, csakis a Szentlélek által. Ha tehát Jézus Krisztust valóban az Uramnak vallom, az csak a Szentlélek munkájának köszönhető az életemben. Ha a Szentlélek nem végezte volna el a munkát a szívemben, nem tudnám Jézus Krisztust őszintén Uramnak vallani.

4. A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz.

Vagyis különböző ajándékok léteznek, melyek közül jó párat ebben a részben felsorol Pál. Ezen kívül beszél a lelki ajándékokról a Róma 12-ben is, ahol olyan ajándékokat is megemlíti, amelyeket itt az 1. Korinthusban nem.

5. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz.

6. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi, mindenkiben ugyanaz.

Egyrészt tehát azt látjuk, hogy különféle kegyelmi ajándékok léteznek, másrészt pedig azt is észrevehetjük, hogy ugyanaz a kegyelmi ajándék másképpen is megnyilvánulhat különböző egyének életében. Tehát lehet, hogy neked is ugyanolyan lelki ajándékod van, mint nekem, de mégis teljesen másként működik az a kegyelmi ajándék a te életedben, mint az enyémben.

Tudatosítanunk kell, hogy Istent nem lehet dobozba zárnunk. Ő nem hagyja, hogy valamilyen sablont alkalmazzunk Rá. Megengedi magának azt a szabadságot, hogy úgy munkálkodjon, ahogy Ő szeretne. Ez pedig nem mindig az én sémámat követi. Ezért nem szabad arra törekednünk, hogy mi is ugyanazokat a dolgokat tapasztaljuk meg, mint valaki más, hiszen Isten lehet, hogy az én életemben teljesen másként szeretne munkálkodni, mint annak a másik embernek az életében. Amikor valaki arról számol be, hogy hogyan töltötte őt be a Szentlélek, vagy hogy hogyan kapott meg egy bizonyos lelki ajándékot, akkor hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez mindig úgy történik. Ezért elkezdjük ugyanazokat a megtapasztalásokat keresni, ugyanazokra az érzésekre vágyunk, pedig nem ezt kellene tennünk.

Például azt mondja nekem valaki: Ott ültem a zongoránál, és egyszer csak azt éreztem, hogy előnti a melegség a testemet, és ez egy csodálatos érzés volt. Ennek hallatán őszintén imádkozom az Úrhoz, hogy adjon nekem többet az Ő Szentlelkéből. Ott ülök és várok, hogy engem is elárásson a melegség, de semmi nem történik, úgyhogy feladom, és azt mondom, hogy: „Jó, hát akkor majd később újra megpróbálom.” Ilyenkor tulajdonképpen az történik, hogy arra várok, hogy én is ugyanazt tapasztaljam meg, amit más megtapasztalt.

Az Úr azonban másképpen munkálkodik mindannyiunk életében mindannak ellenére, hogy ugyanarról a Szentlélekről és a Szentlélek ugyanazon ajándékairól van szó. Egy a Lélek, de mégis máshogy munkálkodik bennünk. Ezért más lesz a megtapasztalásunk. Ezért nem szabadna egy bizonyos megtapasztalásra várnunk, vagy bizonyos érzésekre alapozni hitünket, hiszen lehet, hogy nem fogok semmi különöset érezni. Ha tehát azt mondom, hogy nekem nincsenek különleges érzéseim, de hiszek Jézus Krisztusban, és az Ő Igéje az én kősziklám, akkor ez ugyanolyan csodálatos.

Egyesek mindent elsőprő érzésekről számolnak be, amikor megtérnek. Úgyhogy sokan a megtérést bizonyos érzelmekkel kapcsolják össze, ahelyett, hogy fognák az Igét, és nagyon is józanul azt mondanák: ezt mondja az Ige, hiszek Istennek, elhiszem az ígéreteit, és Istenbe vetem hitemet. Ezért olyan fontos az, hogy a hitünk az Ige erős alapjára épüljön, mert Isten Igéje nem változik, az érzelmeim azonban igen. Ezért tehát, ha Isten Igéjének alapjára építünk, sziklaszilárd lehet a kapcsolatunk Istennel.

De térjünk vissza az I. Korinthus 2-höz. Pál tehát azt mondja, hogy különféle lelki ajándékok léteznek, de a Lélek ugyanaz. *Az Úr ugyanaz. De Isten, aki mindezt véghezviszi, mindenki benn, ugyanaz.* Itt látjuk tehát a Szentháromságot: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.

7. A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.

Tehát ha én Istentől kapok egy lelki ajándékot, azt nem a saját magam szórakoztatására kapom, hanem a többiek miatt; azért, hogy azt használjam is. Pál a kegyelmi ajándékok közül mindössze egyet említ, amely kimondottan öncélú, amely az egyén, és nem pedig a közösség építését szolgálja elsősorban, és amely a személyes Isten-imádatunkhoz adataik. Ez pedig a nyelveken szólás ajándéka, amelyről a későbbiekben beszélünk majd tüzetesen, amikor a 14. fejezethez érünk. A lelki ajándékok tehát Krisztus testének a javára adatnak.

8. Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta.

Megint csak hadd mondjam el, hogy a bölcsesség igéje is különbözőképpen nyilvánulhat meg, hiszen nemcsak az ajándékok különböznek egymástól, hanem ugyanannak az ajándéknak a működése is eltérő lehet más emberekben.

A korai egyházban vita támadt a görögök és a zsidók között. A zsidók közül egyesek a zsidó szokások szerint éltek, míg mások a görög kultúrát tették magukévá. A görög szokások szerint élők úgy érezték, hogy az ő özvegyeik hátrányt szenvednek a gyülekezeti segélyek szétosztásában. Azok, akik ezt így érezték, panaszukkal az apostolokhoz fordultak, az apostolok pedig összeültek, és megkapták a bölcsesség igéjét, hiszen az Apcsel. 6.3-ban ezt olvashatjuk: *„Válasszatok ki magatok közül - mondják ők -, atyáfiái, hét férfit, akiről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába. Mi pedig megmaradunk az imádkozás és az Ige szolgálata mellett. Nem helyes az, hogy az Isten Igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál.”* Itt a bölcsesség igéjét látjuk megnyilvánulni. Abban is a bölcsesség igéjét látjuk megnyilvánulni, hogy a hét kinevezett férfi közül ötnek görög neve volt, vagyis valószínűleg nekik is görög háttérük volt.

Továbblapozva az Apostolok cselekedeteiben arról olvasunk, hogy amikor egyesek látták, milyen nagy szabadságuk van az antiókhiai hívőknek, azt mondták nekik, hogy addig nem üdvözülnek, amíg körül nem metélkednek és meg nem tartják Mózes törvényét. Barnabás és Pál ezért azonnal elmentek Jeruzsálembe, hogy ezt a dolgot egyszer s mindenkorra tisztázzák. Amikor Pálék megérkeztek Jeruzsálembe, azt látták, hogy maga a jeruzsálemi gyülekezet is nagyon megosztott ebben a kérdésben. Ezután összehívták az apostoli gyűlést, amelyen Péter felállt, és elmondta a többieknek, hogy Isten elhívta arra, hogy a pogányoknak is prédikáljon, és elmesélte nekik, hogy Isten a pogányoknak is megadta a Szentlelket, amikor

bizonyoságot tett nekik. Azt mondja Péter az Apcsel. 15.9-10-ben: *„És nem tett semmi különbséget közöttünk és közöttük, mert a hit által megtisztította szívüket. Most tehát miért kísértitek azzal Istent, hogy olyan igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtuk elhordozni?”* Azután a tizenkettes versben azt olvashatjuk, hogy elcsendesedett az egész gyűlés, és meghallgatták Pált és Barnabást, amint elbeszélték, hogy milyen sok jelt és csodát tett általuk Isten a pogányok között. És amikor elhallgattak, megszólalt Jakab és a következőket tanácsolta az apostoli gyűlésnek: Ne terheljük meg azokat a pogányokat, akik megtérnek Istenhez, hanem rendeljük el nekik, hogy tartózkodjanak a bálványok okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől.” Tehát csupán bizonyos alapvető dolgoktól. Ez az elképzelés mindenkinek tetszett, úgyhogy ez is történt. Itt is a bölcsesség igéjét látjuk megnyilvánulni.

Sokszor látjuk ezt az ajándékot, amikor egyesek között nézetkülönbségek támadnak, és fennáll a veszélye annak, hogy egyre élesebben két táborra szakadnak. Akkor hirtelen jön valaki egy olyan ötlettel, amely mind a két fél számára elfogadhatónak tűnik; és így hirtelen helyreáll a kapcsolat közöttük, és mindenki csodálkozik, hogy honnan támadhatott ennek az embernek ilyen ötlete. Itt is a bölcsesség igéjét látjuk megnyilvánulni.

Isten tehát bizonyos helyzetekben, ha Ő úgy látja jónak, megadja a bölcsesség igéjének ajándékát. Ez nem azt jelenti, hogy én személy szerint olyan bölcs vagyok, hogy bármikor elő tudok állni valamilyen bölcs ötlettel. Ezt az ajándékot Isten adja akkor, amikor ezt jónak látja.

Visszatérve az I. Korinthus 12.8-hoz. A bölcsesség igéje után Pál egy másik ajándékot is megemlíti – az ismeret igéjét. Ha Istentől megkapod az ismeret igéjét, ez azt jelenti, hogy valahogy ösztönösen tudomásod van arról, hogy mi történik, pedig Te ezt elvileg nem tudhatod, és magad sem érted, hogy honnan tudod. Egyszerűen csak a Szentléleknek köszönhetően sokkal tisztábban látsz egy adott helyzetet vagy annak a másik embernek a helyzetét.

Ez velem is megtörtént már, amikor ránéztem valakire és az Úrtól megkaptam ezt az ajándékot, és egyszerűen csak tudtam, hogy milyen helyzetben van és mikén megy keresztül. Azt nem tudom, hogy hogyan tettem szert erre az ismeretre, egyszerűen csak azt tudom, hogy tudtam ezeket a dolgokat.

Szerintem az Apcsel 8-ban Isten Péternek is megadta az ismeret ajándékát. Amikor Péter Samáriában járt, azt olvashatjuk, hogy élt abban a városban egy Simon nevű férfi, aki varázslással foglalkozott Az Apcsel. 8.18-ban azt olvashatjuk, hogy *„amikor látta Simon, hogy az apostolok kézzeladással adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik, és így szólt: 'Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket.'* Erre Péter így

válaszolt: 'Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát. Nem részesülhetsz és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt. Térj meg tehát e gazságodból, és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát, mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél.' Péter tehát - mondhatni - belelátott ebbe a varázslóba.

Az ismeret igéje tehát egy nagyon érdekes ajándék, és van, amikor észre sem vesszük, hogy Isten megadta ezt nekünk. Például sokszor, amikor tanítok, Isten megadja ezt nekem anélkül, hogy tudatosítanám. Amerikában sajnos léteznek olyan evangélisták, akiknek az egész szolgálata abból áll, hogy levelet és e-maileket küldözgetnek, és folyamatos támogatást gyűjtenek saját maguk számára. Úgy tűnik, minthogyha az egész szolgálatuk erről szólna. Az egyik istentisztelet alkalmával épp az ilyen hamis evangélistákról kezdtem beszélni, és mondtam egy példát, hogy az effajta emberek Lido Island-en laknak - egy nagyon gazdag környéken Dél-Kaliforniában, és fehér Cadillacekban furikáznak. Ez egy vasárnap történt, és a tanítást a rádióban is közvetítették. Hétfőn ennek hatására érkezett is hozzám egy telefonhívás valakitől, aki valóban Lido Island-en lakik, és valóban van egy fehér Cadillacje, és egy ilyenfajta szolgálata. Ez az ember tehát felhívott engem hétfőn, és nagyon dühösen azt mondta: „Milyen jupon mond Ön ilyeneket az én szolgálatomról, hiszen Ön nem tudhatja, hogy én mennyi mindent teszek az Úrért.” Én pedig csak azt válaszoltam: „Tulajdonképpen nem tudom, kivel beszélek?” Erre ő azt felelte: „Hogy mondhat ilyet! Hiszen tegnap saját fülemmel hallottam a rádióban, hogy rólam beszél. Itt lakom Lido Islanden, fehér Cadillacem van.” Én pedig csak azt válaszoltam: „Uram, én Önt nem ismerem, és Önről semmit nem tudok. Én tegnap egyszerűen csak egy példát hoztam fel. Azért említettem Lido Islandet, mert ez egy nagyon jó környék, és a fehér Cadillac is a tehetősebbek sajátja. Én tehát csak egy egyszerű példát hoztam fel, de én az Ön helyében nagyon komolyan megvizsgálnám a szolgálatomat és a szívemet.” Ez volt tehát az ismeret igéje.

Valamikor ez az ajándék egészen váratlan módon, váratlan helyzetekben, nagyon furcsa mód valósul meg. Például egyszer a feleségemmel egy étteremben ültünk, és a tv-ben éppen egy baseball meccset figyeltünk. Egy barátom is ott volt velünk, és én történetesen elkezdtem arról beszélni, hogy a következő menetben mi történik majd, és ki nyeri meg végül a mérkőzést. Mivel ugye viszonylag erős, öblös a hangom, a feleségem csitítgatott, hogy halkabban beszéljek, mert az étteremben mindenki hallja, amit mondok. És ez így is volt. Egészen hitetlen volt, de valóban az történt, amit én mondtam. A saját szemünk előtt játszódott le a tv-ben. És abban a pillanatban mindenki az étteremben rám nézett és azt kérdezte: Ezután mi történik? Én

meg mondtam, hogy: „Nem tudom. Azt sem tudom, hogy ezt miért mondtam. Korábban erre még nem volt példa az életemben; ez egyszerűen csak kicsúszott a számon.” És amikor tényleg megtörtént az, amit mondtam, hogy meg fog történni, legalább annyira meglepődtem, mint bárki más.

Az ismeret igéje tehát egy nagyon érdekes ajándék. Azt azonban el kell mondanunk, hogy a természetfölötti néha olyan természetesen működik, hogy nem is tudatosítjuk, hogy itt valami természetfölötti dologról van szó. Számos természetfölötti dolog történik körülöttünk nap mint nap, de mivel olyan természetes módon történik ez, nem is veszünk róla tudomást. Sokszor úgy gondoljuk, hogy Isten majd egy hatalmas mennydörgő hangon szól hozzánk, vagy valami természetfölötti módon, gyakran azonban pont egy halk és szelíd hang az, amely hozzánk szól, mely nagyon is természetesnek hat. Vagy egyszerűen csak tudunk valamit, meg vagyunk róla győződve, vagy hirtelen átsuhan valami az agyunkon, hirtelen megfogalmazódik bennünk valami, ahogy Isten szól a szívünkhöz, és elülteti abban az Ő igazságát. Úgyhogy én is megtanultam már, hogy ne a tüzet, ne a földrengést, ne a félelmetesen zúgó szelet várjam, hanem azt a halk és szelíd hangot, ahogy Isten megadja nekünk az ismeret igéjét ugyanazon Lélek által.

Tehát a 8. vers: *Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét ugyanazon Lélek által.*

9. *Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet...*

A Róma 12.3-ban azt olvashatjuk, hogy egy bizonyos mértékű hitet mindenki kapott Istentől – vagyis az Istenbe vetett hitet ajándékba kaptam Istentől. Efezus 2.8-9: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.”* Isten adott nekem hitet arra, hogy higgyek Jézus Krisztusban.

Emlékezzünk csak vissza az Apcsel 3-ra. Ahogy Péter és János a templomba tartanak imádkozni, látnak ott egy embert, aki születése óta sánta volt, ott ült a templom kapujában és alamizsnát kéregetett a templomba menőktől. Pétertől és Jánostól is alamizsnát kért, erre Péter ezt mondta neki: *„Nézz ránk.”* Majd pedig hozzátette a hatos versben: *„Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj!”* Ez egy hitbeli cselekedet volt Péter részéről. Azt látjuk a hetes versben, hogy Péter *jobb kezénél fogva felemelte ezt a sánta embert, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája.* 8.

Felugrott, talpra állt és járt. Bement velük a templomba és járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. Amikor az emberek a templomban látták, hogy ott ugrál és dicséri Istent, felismerték, hogy ő az, aki alamizsnáért szokott ülni a templom kapujában, és ez kíváncsisággal töltötte el őket. Az ember, akit meggyógyítottak, azután visszaszaladt Péterhez, hogy újra hálálkodjon, átölelte őt, és ennek láttán az emberek összekapcsolták a csodát Péterrel. Így Péter megszólalt az Apcsel. 3.12-ben, és azt mondta: *Izraelita férfiak! Mit csodálkoztok ezen? Mit néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő járjon?* Hiszen Isten tette ezt. 16. vers: *Az ő nevébe, vagyis Jézus nevébe vetett hitért erősítette meg az ő neve ezt az embert, akit láttok és ismertek, és a Tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára.* Vegyük észre, hogy Péter nem azt mondja, hogy az én hatalmas hitemért történt mindez, hanem azt mondja, hogy a Tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára. Itt látjuk tehát a hit ajándékát. Péter tehát rámutat arra, hogy itt nem egyfajta általános hitről van szó, amellyel ő minden sántát a lábára tud állítani, hanem azt mondja, hogy ebben a helyzetben Isten megadta neki a hit ajándékát, és ezért merte a lábára állítani ezt a sánta embert, aki fel is állt és Isten meggyógyította őt. A hit ajándéka tehát azt jelenti, hogy egyfajta különleges hitet kapok különleges helyzetekben. Ez nem azt jelenti, hogy mindig, minden helyzetben hatalmas hitem van.

A hit hőseinél is azt látjuk a Bibliában, hogy vannak olyan időszakok az életükben, amikor nagyon is elbuknak. Gondoljunk csak Ábrahámra. Az Úr újra és újra megígérte Ábrahámnak, hogy fiút ad neki. Bár Ábrahám már nagyon idős volt, és Sára is túl volt már a változó koron, Isten mégis ezt ígérte. Végül Sára azt mondta Ábrahámnak: „Miért próbáljuk magunkat becsapni. Egyre nyilvánvalóbb, hogy Istennek ebben a dologban segítségre van szüksége. Úgyhogy fogd a szolgálómat, Hágárt, menj be hozzá, és ha már Hágár teherbe esik, én bábaként segédkezem a szülésnél, és majd elveszük tőle az ő fiúgyermekét és olyan lesz, mintha a miénk lenne. Muszáj ezt tennünk, hiszen úgy tűnik, hogy Istennek segítségre van szüksége, és nekünk gyakorlatiasan kell gondolkodnunk.” A kisfiú megszületett és Ismáel lett a neve.

Majd egy napon, amikor Ismáel körülbelül tizenhárom éves lehetett, és kinn játszott az udvaron, az Úr azt mondta Ábrahámnak: „Ábrahám, megáldalak téged, és fiút adok neked.” Erre Ábrahám azt válaszolta az I. Mózes 17.18-ban: „*Bárcsak Ismáel életét oltamaznád!*” Mintha Ábrahám azt mondaná: „Igen, Uram, tudom, már megáldottál egy fiúval - Ismáelről van szó.” De Isten azt mondta: „Nem – Sára, a feleséged szül neked fiút.”

Ábrahámnak sem volt minden helyzetben hite. Amikor megijedt, hogy Sárát megkívánják, és őt majd megölik, azt mondta Sárának, hogy ne mondja el senkinek, hogy az ő felesége, hanem mondja azt, hogy a testvére. A hit hőse azt tanácsolja Sárának, hogy tagadja le azt, hogy ők házastársak.

Bizony előfordul, hogy elkeseredünk, mert elveszítjük hitünket. A hit hőseinek életében is van erre példa. Gondoljunk csak Illés prófétára. Az I. Királyok 18-ban azt látjuk, hogy Illés próféta felhívást intéz Baál 450 prófétájához, és azt mondja nekik a huszonhármadik versben: Adjanak nekünk két bikát. Ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. Ezután hívjátok segítségül a ti Istenetek nevét és én is segítségül hívom az Úr nevét. Amelyik Isten tűzzel felel, az az Isten.” Baál prófétái elfogadták az ajánlatot, megépítették az oltárt, és egész reggel könyörögtek istenükhöz, de semmi sem történt. Ekkor Illés gúnyolni kezdte őket, és azt mondta: „Lehet, hogy alszik az Istenetek. Lehet, hogy hangosabban kéne hozzá könyörögnötök, hogy felébredjétek. De az is elképzelhető, hogy elment nyaralni. Az azért elég szomorú lenne. De az is lehet, hogy félrement, hogy könnyítsen magán.” Ennek hallatán Baál prófétái még nagyobb erővel kezdtek könyörögni Istenükhöz, ugráltak az oltár körül, összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, de még mindig nem történt semmi. Ekkor Illés azt mondta a 34. versben: *„Töltsetek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra. Azután ezt mondta: Ismételjétek meg. És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg. És harmadszor is megtették. A víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel. És akkor Illés könyörögni kezdett az Úrhoz. Akkor lecsapott az Úr tüze és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.”* Illés is a hit hőse. Ezután Illés levitte Baál prófétáit a Kison patak mellé és ott lemészárolta őket.

Ezt követően feltűnik a színen Jezábel, a gonosz királynő, aki hallott arról, amit Illés tett, és követeket küldött Illéshez ezzel az üzenettel: *„Úgy bánjanak velem az Istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt.”* Ezt látjuk az I. Királyok 19-ben. Illés pedig megijedt, és menekülni kezdett. A hit embere csak futott egyre távolabb, és több mint 150 kilométert megtett, míg végül egy barlangban húzta meg magát. A hit hőse egy barlangban rejtőzködött Jezábel elől.

Még a hit hőseinek életében is voltak olyan időszakok, amikor kevés volt a hitük. És ha Isten valakinek megadja a hit ajándékát, ez nem jelenti azt, hogy ezzel mindig rendelkezni fog. Ez nem olyan, mint Aladdin varázslámpája, amit elég egy kicsit megsimogatni és már ott is

terem a dzsinn, hogy kívánságomat teljesítse. Nem, Isten különleges helyzetekben ad nekünk hitet. Bizony csodálatos dolog az, amikor Isten különféle helyzetekben megadja nekünk a hit ajándékát, és hinni tudunk abban, hogy Ő majd munkálkodik, s egyszerűen csak meg tudunk pihenni Istenben, és bízunk Benne. Ez egy csodálatos érzés. Nem minden esetben kapjuk meg ezt az ajándékot, amikor azonban igen, akkor az csodálatos.

I. Korinthus 12.9: *Egyik ugyanattól a Lélektől hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait kapja.*

A gyógyítás ajándéka is hasonlóan működik, mint a hit ajándéka.

10. *Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta;*

A prófétálás ajándéka lényegében azt jelenti, hogy valaki Isten igazságait szólja, ahogy a Szentlélek erre őt felkeni.

10. *...van, aki a lelkek megkülönböztetését kapta.*

Mert bár sokféle lélekkel találkozhatunk a világban, nem mindegyik Istentől való.

Tehát I. Korinthus 12.10: *Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki a lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta.*

A nyelveken szólással és annak magyarázatával tüzetesebben majd akkor foglalkozunk, amikor elérkezünk a 14. fejezethez.

11. *De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.*

Ezek a lelki ajándékok tehát a Szentlélek szuverén döntésén múlnak. Nem követelhetem, hogy egy bizonyos lelki ajándék működjön az életemben. Az, hogy milyen lelki ajándékot kapok, teljes mértékben a Szentlélek szuverén döntésétől függ.

12. vers: *Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.*

Mi Krisztus teste vagyunk. Gondolunk csak bele – a mi testünk is nagyon sok különböző részből épül fel: van ujjunk, csuklónk, karunk, szemünk, szánk, orrunk, fülünk, fejünk, lábunk, lábujjunk, és mégis mindezek egy testet alkotnak. Most képzeljük el, hogy egy hatalmas cső ráesik a lábunkra - akkor mink fáj? Igazából nemcsak a lábunk fáj, hanem úgy általában nyomorultul érezzük magunkat. Ha a test egy része szenved, akkor az egész test szenved.

Itt vagyunk tehát mi, gyülekezetként, mi is Krisztus teste vagyunk. De nem csak mi alkotjuk Krisztus testét. Krisztus testének részét képezi a presbiteriánus gyülekezet, az evangélikus gyülekezet is, de a baptista gyülekezet is néhány utcával arrébb. Mi tehát mindannyian Krisztus testének része vagyunk. Rendkívül fontos, hogy ezt tudatosítsuk, hiszen mindig akadnak olyanok, akik önmagukról azt állítják, hogy egyedül ők képezik Krisztus testét, és mindenki mást kizárnak belőle. Sőt olyan csoportokkal is találkozhatunk, akik azt gondolják magukról, hogy ők alkotják Krisztus testének legfontosabb részét. Pedig a testben mindegyik rész fontos. Ha csak fülünk lenne – nem látnánk; ha azonban csak szemünk lenne – hogyan hallanánk? Vagyis mi mindannyian egy test vagyunk; és ennek fényében, hogyha a test egyik része szenved, akkor ezt mindannyiunknak éreznünk kell. Vagy ha a test egy részét Isten felmagasztalja, akkor ebben mindannyiunknak örvendoznünk kellene.

Pál tehát itt egy csodálatosat tanít arról, hogy mindannyian Krisztus teste vagyunk, és egyek vagyunk Krisztusban. És az én imám az, hogy a Szentlélek által hadd értsük ezt meg, és hadd tegyük ezt a fajta gondolkodást a magunkévá, hogy ne essünk bele abba a hibába, hogy egy olyan csoportként tekintünk magunkra, mint akik exkluzívan Krisztus testét képezik. És ne csak a magunk hasznát keressük. Krisztus testének egy része vagyunk, de nem csak mi kizárólagosan képezzük Krisztus testét.

Emlékszem, évekkkel ezelőtt, amikor egy tv-csatornához kértünk engedélyt, nekem nagyon az volt a szíven, hogy ha megkapjuk ezt az engedélyt, akkor összehívom a környékről a lelkipásztorokat, Golgotásokat és Golgotán kívülieket egyaránt, és azt mondom nekik: „Nézzétek! Ez az, amit Istentől mi kaptunk, menjünk együtt az Úr elé imában is, kérjük, hogy segítsen, mutassa meg nekünk, hogyan tudjuk ezt legjobban az Ő dicsőségére használni. Tehát nem az volt a szíven, hogy a keresztény közösség csak egy kis része jelenhessen meg a tv-ben, hanem hogy a különféle felekezetek, a kereszténységnek egy szélesebb skálája

képviseletet magát. Hiszen mi mindannyian együtt alkotjuk Krisztus testét. Vannak ugyan más lelkipásztorok más felekezetekből, akikkel bizonyos területeken nem értünk egyet, de attól még testvérek vagyunk Krisztusban, és egyek vagyunk Őbenne. Ez az egységünk Krisztusban pedig sokkal fontosabb, mint azok a dolgok, amelyekben nem értünk egyet.

Fontos tehát tudatosítanunk, hogy a Mennyben sem lesz egy külön hely a metodisták részére fenntartva, vagy a presbiteriánusok, esetleg a baptisták részére. Ahogy Pál is írja a Kolossé 3.11-ben: *Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenkiben Krisztus.*

Pál tehát csodálatos dolgokat tanít nekünk ebben az ígérésben arról, hogy Jézus Krisztusban egyek vagyunk.

12. *Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak még, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.*

13. *Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.*

14. *Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból.*

Képzeljük csak el, milyen furcsa lenne, hogyha a test csak egy tagból állna. Ha mindenkinek mondjuk csak nagylábujja lenne. Hát nem nézne ez ki furcsán?

15. *Ha ezt mondaná a láb: „Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része”, vajon azért nem a test része-e?*

Gondoljunk csak bele, a testrészeink közül talán a lábnak van a legtöbb oka arra, hogy panaszkodjon. A legtöbbször sötétben van, beleszorítva a cipőbe, de ritkán panaszkodik, nem akarja felmagasztalni magát, nem akar más testrész lenni.

16. *És ha ezt mondaná a fül: „Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része”, vajon nem a test része-e?*

17. *Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás?*

18. *Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta.*

És Isten az Ő akarata szerint ad nekünk egy új testet is.

19. *Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test?*

20. *Így bár sok a tag, mégis egy a test.*

21. *Nem mondhatja a szem a kéznek: „Nincs rád szükségem”, vagy a fej a lábaknak: „Nincs rátok szükségem.”*

22. *Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó részei nagyon is szükségesek.*

23. *És amelyeket a test tisztességtelen részeinek tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek:*

24. *az ékeseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva.*

Isten hozta létre Krisztus testét is. És Isten bizony pont azokat a részeket magasztalja fel, amelyeket mi hajlamosak vagyunk lebecsülni.

25. *Hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok.*

26. *És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi; ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.*

27. *Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.*

Azt mondja tehát Pál, hogy ti mindannyian fontosak vagytok; mindannyian nagyon jelentős szerepet játszotok Krisztus testében. Fontos a szolgálatotok, hogy semmiben ne szenvedjen hiányt a gyülekezet. Ha te nem teszed meg a te részedet, akkor az hiányozni fog a gyülekezetből. Pál tehát azt mondja, hogy benneteket mindnyájatokat Isten helyezett Krisztus testébe, hogy betöltsétek a szolgálatotokat a testen belül.

28. *Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsor prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra.*

Ezután Pál egy sor retorikai kérdést tesz fel, amelyekre egyértelmű a válasz.

29. *Mindnyájan apostolok? – Nem. Mindnyájan próféták? – Nem. Mindnyájan tanítók? – Nem. Mindenki van csodatevő erő? – Nem.*

30. *Mindenki rendelkezik a gyógyítás kegyelmi ajándékával? – Nem. Mindnyájan szólnak nyelveken? – Nem. Mindnyájan meg tudják azt magyarázni? – Nem.*

31. *De törekedjete a fontosabb kegyelmi ajándékokra. Ezen felül megmutatom nektek a legkiválóbb utat.*

Van tehát valami, ami az előbb említett kegyelmi ajándékok fölött áll. És hogy miről is van itt szó, az a 13. fejezetből derül ki. Ezzel azonban a következő alkalommal foglalkozunk majd. A 13. fejezet talán az egyik legcsodálatosabb fejezete a Bibliának, melyben Pál megmagyarázza nekünk az agapé szó jelentését. Egy olyan szeretetről van szó, amely Istentől származik, de Istennek az az akarata, hogy ez a szeretet a mi életünkben is megnyilvánuljon. A 13. fejezet után a 14. fejezet a nyelveken szólás ajándékáról szól, illetve annak magyarázatáról.

Ne gondold tehát Krisztus testének tagjaként, hogy nem vagy fontos, hogy egyáltalán nem számít, hogy ott vagy-e vagy sem, mert igenis számít. Isten helyezte téged Krisztus testébe, és Isten akarta, hogy nagyobb tisztességgel vegyünk körül a kevésbé fontosnak tűnő, vagy kevésbé látványos részeket. Engem lelkipásztorként Isten úgy tűnik, hogy szájja tett, de ha az egész test csak egy szájból állna, milyen szörnyű is volna az. Úgyhogy mindannyiunknak megvan a maga helye Krisztus testén belül. És az imám az, hogy nyissuk meg a szívünket Isten előtt, hogy a Szentlélek által Isten legyen az, aki összehangolja a mi tevékenységünket, használva bennünket az Ő dicsőségére.

Nagyon szomorú az, hogy gyakran a gyülekezet cselekvésképtelen, mert mindenki görcsösen csak a saját dolgával van elfoglalva, és a gyülekezet nem érzékeny a Szentlélek vezetésére. Pedig a Szentlélek az, amely összehangolja a test mozgását. Ezért nem olyan erős bizonyágtétel már a gyülekezet, mint régen volt, mert a test egyes részei egymással harcolnak. Gondoljunk csak bele, hogy mi történne, ha a mi testrészeink is egymással küzdenének. Képzeljük csak el, hogy mi lenne, ha a kezünk teljesen mást akarna tenni, mint a karunk; vagy az egyik lábunk egy teljesen más irányba szeretne elindulni, mint a másik. Sokszor bizony így fest a gyülekezet is a világ szemében. Minden testrész a saját dolgát akarja tenni, és senki nem akar a Szentlélek vezetésének engedni. Pedig mennyire fontos az, hogy érzékenyek legyünk a Szentlélek vezetésére, és hagyjuk, hogy Ő koordinálja a

gyülekezet tevékenységét. Legyünk tehát érzékenyek a Szentlélekre. Engedjük, hogy a Szentlélek használjon bennünket.